

For at der efter de gældende regler kan gives fradrag for repræsentationsudgifter, kræves der i forbindelse med selvangivelsen indsendt en specifikation over de afholdte udgifter, ligesom disse skal kunne dokumenteres. Selv om de nævnte dokumentations- og specifikationskrav er opfyldt, er ligningsmyndighederne berettigede til at skønne over, om de afholdte udgifter har en sådan erhvervsmæssig tilknytning, at udgifterne kan anses for fradragsberettigede driftsudgifter. Derimod er der ikke adgang for ligningsmyndighederne til at nægte fradrag med den begrundelse, at de afholdte udgifter ikke skønnes at være rimelige eller nødvendige.

Værdien af repræsentation beskattes i almindelighed ikke hos den, der modtager repræsentationsydelse (f.eks. gaverne eller bespisningen). Den gældende praksis med hensyn til beskatning af modtagne repræsentationsydelser tilsigtes ikke ændret med det foreliggende lovforslag.

Ved praktiseringen af reglerne om fradrag for udgifter til repræsentation skelnes der mellem lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende.

For lønmodtagere gælder, at fradrag for repræsentationsomkostninger som regel nægtes med den begrundelse, at der ikke er fornøden sammenhæng mellem udgiftens afholdelse og indkomstens erhvervelse. Man mener således, at lønmodtageren ikke har en selvstændig indkomstmæssig interesse i at afholde sådanne udgifter, og at repræsentationsudgifter ikke er nødvendige for at bestride stillingen.

Der gælder dog visse undtagelser fra dette udgangspunkt.

En lønmodtager kan på grundlag af sin aflønningsform, f.eks. provision af omsætningen, have en selvstændig interesse i at afholde repræsentationsudgifter. Det vil typisk dreje sig om repræsentanter, handelsrejsende og salgsschauffører. Disse grupper kan efter de gældende regler få anerkendt fradrag for repræsentationsudgifter efter den gældende bestemmelse i ligningslovens § 9 (»udgifter i forbindelse med udførelsen af det indtægtsgivende arbejde«). For visse grupper af sådanne lønmodtagere har ligningsrådet fastsat standardfradrag.

Selvstændige erhvervsdrivendes repræsentationsudgifter er ofte mere omfattende og varierede. De gældende regler om fradrag for disse udgifter findes i statsskattelovens § 6 a (driftsomkostninger) og i ligningslovens § 8.

4. Udenlandske regler.

I flere europæiske lande har man på forskellig måde gennemført begrænsninger i fradragsretten for repræsentationsudgifter. Der stilles bl.a. særlige krav til dokumentation af udgifterne.

I Norge blev fradragsretten helt afskaffet i 1974. Fradragsretten er dog i ganske særlige tilfælde opretholdt for udgifter inden for visse beløbsgrænser. Afskaffelsen af fradragsretten i Norge har gjort det nødvendigt at afgrænse repræsentationsudgifter over for udgifter, der kan fradrages. Den norske ordning ligner derfor i vidt omfang den ordning, der lægges op til med det foreliggende lovforslag.

Sverige gennemførte i 1963 en betydelig begrænsning af fradragsretten for repræsentationsudgifter. Det kræves bl.a., at udgiften har umiddelbar tilknytning til virksomheden (og ikke til den skattepligtiges person), og at udgiften kan anses for rimelig. Der er i Sverige fastsat grænser, inden for hvilke repræsentationsudgifter kan anses for rimelige. Ved repræsentation over for ikke-nordiske forretningsforbindelser kan der ske en rimelig overskridelse af beløbsgrænserne.

I England blev fradragsretten for repræsentationsudgifter væsentligt indskrænket i 1965. Herefter er der som hovedregel ikke fradragsret for udgifter til repræsentation, herunder gaver, afholdt over for indenlandske kunder. Gaver kan dog fradrages, hvis de højst udgør 10 £ pr. år til samme modtager og ikke består af føde- og drikkevarer eller tobak eller af gavekort. Over for udenlandske kunder kan der afholdes fradragsberettigede repræsentationsudgifter, under forudsætning af at repræsentationen anses for rimelig, både hvad angår art og omfang.

5. Forslaget.

Efter lovforslaget bibeholder man som anført retten til at fradrage udgifter til repræsentation, men med den væsentlige begrænsning, at man kun tillader udgifterne fradraget med et beløb svarende til 25 pct. (75 pct. for 1986) af de afholdte udgifter.

Fradragsretten i den begrænsede form tilkommer således som hidtil selvstændige erhvervsdrivende, selskaber og skattepligtige foreninger m.v. samt lønmodtagere, der har en selvstændig indkomstmæssig interesse i repræsentationsudgifternes afholdelse, f.eks. provisionslønnede.

Efter forslaget gælder begrænsningen af fradraget både for indenlandsk repræsentation og repræsentation over for udenlandske forretningsforbindelser.